

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXXVII. Ostendit orationis Dominicalis dignitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

quam breuissimo tempore corroborandam censeo, & licet forte quoad alia virtutes robur non haberet, nihilominus quoad iniuriarum dimissionem id illam habituram. Credere enim non possum, ut anima, quæ ipsimet misericordiam adeo sit vicina, ubi intelligit quid ipsa sit, & quam sibi Deus multum dimiserit, non statim sine ulla difficultate, sed magna cum facilitate, iniurias in se admissas dimittat, & bene erga iniuriantem affecta non maneat, & eum ut amicum & beneuolum non habeat: habet namque consolationem & gratiam quam ei præstitit, præsentem ac præ oculis, in qua magni cuiusdam amoris signa vidit, & gaudet occasionem sibi iam dari, ad illi hunc in aliquo saltem ostendendum. Iterum dico, multos me nouisse, quos Dominus dignatus est ad res supernaturales extollere, hanc illis orationem vel contemplationem quæ dicta est, concedendo; quos licet adhuc alijs defectibus & imperfectionibus obnoxios deprehenderim, huic tamen (ut scilicet non remittant iniurias) obnoxium nullum reperi: nec credo ullum talem reperi, si modò gratiæ (sicut iam docui) à Deo sint. Vnde, quicumque hæc gratias maiori in gradu recipit, seipsum examinare debet & inquirere, quomodo & an hi affectus in se se crescant: nisi enim tale in se is augmentum deprehendat, maxime timere sat est; sibi que persuadere, suauis illas tractationes & consolationem à Deo non venire, utpote qui animam, ad quam venit, semper locupletat. Hoc porro certissimum est, scilicet, esto gratia aut spiritualis dulcedo citò pertranseat, ea tamen postea suo tempore è fructibus & lucro quod inde anima percipit, facile colligi. Et quia benignissimus Iesus hoc optimè nouit, hinc magna cum resolutione ad Patrem suum caelestem ait, nos debitoribus nostris dimittere.

Anima habens gratias supernaturales obnoxios est imperfectionibus.

Esto gratia aut spiritualis dulcedo citò pertranseat, ea tamen postea suo tempore è fructibus & lucro quod inde anima percipit, facile colligi.

CAPVT XXXVII.

ORATIONIS HVIVS DOMINICALIS DIGNITATEM EXPO-
nit, nosque multis in ea modis consolationem reperturos ostendit.

Res est, ob quam Dominum maximopere laudare & celebrare oporteat, videre nimirum, quam sublimis & singularis perfectionis hæc Euangelica oratio sit: nec immerito, utpote quæ à tam bono præceptore dictata & prælecta est: ideoque carissimæ, ad propositum quæque suum eam accommodare possumus. Miror sanè, dum video, quòd tã pauculis omnis contemplatio & perfectio verbis cõprehensa sit, ita ut nullis alijs libris, præterquam huic uni, studere debere videamur: nam etiam usq; huc nos Dominus omnem orationis & sublimis cõtèmplationis, quæ tenere possumus, modũ docuit, scilicet iã inde usq; à primũ in aipientibus ad usq; orationem mentalem, & quietis & vnionis; ut, si modò ipsa, ad id verbis declarandũ apta forem, ingens conscribi de oratione tractatus super

Omnis contemplatio & perfectio in oratione Dominica continetur.

ram verum ac solidum fundamentum, posset. Iam porro Dominus declarare nobis incipit effectus, quos in anima, si quando id illius dona-
(vt iam ante vidistis) relinquit. Cogitavi ipsa subinde mecum, caris-
sitas illius in tam sublimibus & obscuris rebus clarius non sit locum,
vt omnes quotquot sumus, eas possemus intelligere: visum verò multum
cum hæc oratio omnibus hominibus communis & generalis esse de-
bat, vt nimirum vnusquisque iuxta suam necessitatem & commodum
petere, & consolationem inde accipere posset, ratus eam se in bono
commodo sensu intelligere, ipsum eam idcirco sic in confuso & im-
fecte declarasse, vt & contemplatiui qui iam nihil terrenum cupiunt,
alii qui iam multum Deo dediti sunt, ea cælestia dona & gratias petere,
quæ per summam Dei clementiam, hic in terra dari possunt; illi vero qui
adhuc in terra degunt (quos æquum est iuxta statum suum & voca-
tionem viuere) suum etiam panem petant, cum domum suam & familiam
sustentare debeant; quod & rationi consentaneum est & sanctum; &
alia omnia, prout iis opus habent.

Sed notent oportet, hæc duo, nimirum voluntatem nostram
tradere, & offensas dimittere, omnibus hominibus commune esse. Quam
fatendum est, in hoc ipso plus & minus (vt dictum est) inueniri.
Perfecti quippe voluntatem suam dabunt vt perfecti, & ea quæ dantur
est perfectione etiam dimittent; nos vero, carissimæ, faciemus quod pos-
sumus; Dominus quippe admittit omnia. Videtur namque filius vester
pactum quoddam nomine nostro, cum Patre suo cælesti inire, tamquam
diceret. Domine fac tu hoc, & fratres mei aliud illud facient. Certe
certi sumus, ipsum à parte sua non defuturum; quam enim bonus solus
est, & soluit sine mensura! Imò fieri posset, nos hanc orationem semel
recitare, vt, ipse videns nullam in nobis dupliciter amplius restare
facturos nos ea quæ ore dicimus, planè nos diuites relinqueret. Minus
placere, quod sincere & verè cum eo agamus, magna cum rotunditate
claritate cum ipso tractando, vt non scilicet vnum dicamus, alterum
ticeamus ac celemus: itaq; semper plura dat quam ab ipso petamus. Hæc
ergo benignus noster præceptor perspectum habens, atque eos qui
ad ipsam in orando perfectionem ascenderent, per gratias quas Pater
cælestis iis impertiretur, in tam alto gradu mäsuros, nec non intelligentes
qui iam perfecti sunt, vel ad perfectionem rēdunt, (qui nihil omnino
ment, nec timere debent) mundum vt dicitur, sub pedibus habere
modo ipsius mundi Dominum amicum habeant, quemadmodum etiam
quos in animabus ipsorum operatur effectibus, firmiter sperare possumus
tum ex eo quod ipsi à suauibus illis gustibus inebriati, ne semel quidem
recordari vellent alium esse mundū, aut aliquē se habere, qui ipsi se habere

*Quem ca-
pere fructū
ex vna ora-
tionis Do-
minica reci-
tatione pos-
sumus.*

*Placet Do-
mino quod
cum ipso
sincere aga-
mus.*

Opera

IN VI

134

ferur (O æternam sapientiam, ô insignem instructorem! Ah, quàm magnū quid est, carissimæ, bonus ac sapiens præceptor, qui nimirum timeat, peniculaq; præuertat! hoc est omne bonū, quod anima spiritualis hic in terra optare potest; magna quippe inde ei nascitur securitas; equidem nullis declarare verbis possem, quantum in hac re situm sit.) videns inquam Dominus opus esse, vt huiusmodi homines excitarentur & admonerentur, habere se inimicos & aduersarios; quantoq; ipsis quàm alijs periculosius sit, quod negligenter & sine vlla sollicitudine aut reflexione procedant; ac maiore ipsos Patris æterni auxilio ac subsidio opus habere (quod sublimius ruerent) vtque non deciperentur, nec seipsos, nec res suas intelligendo, hinc duas has petitiones, quæ omnibus hominibus adeo necessarie sunt, quamdiu in hoc exilio viuimus, perit, scilicet, *Et ne nos inducas in tentationem; sed libera nos à malo.*

CAPUT XXXVIII.

OSTENDITVR, QVAM STUDIOSE ET SERIO PATREM celestem rogare nos oporteat, nobis vt concedere dignetur id quod hisce verbis: *Et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos à malo, petimus.*

Declarantur hic præterea tentationes nonnullæ. Est autem caput hoc cum primis vtile.

Magna quædam hic nobis & cogitanda, & intelligenda sunt; cum hoc in oratione nostra postulemus. Vt certissimum teneo, carissimæ, eos qui ad perfectionem perueniunt, à Domino non petere, vt à molestijs, tentationibus ac certaminibus eos liberet & eripiat. Est hoc alius effectus, necnon certissimum maximumque signum, id esse spiritum Dei, non autem illusionem sub contemplationis, aliarumque gratiarum, quas Maiestas ipsius iis confert, velamine latentem: quia, quemadmodum antè paulò dixi, molestias & cruces potius desiderant, ambiunt & libentissimè complectuntur. In quo milites generosos imitantur, tum maximè lætos & plaudentes, cum varia bella incumbunt, quod plura tunc emolumenta ad se sperent accessura: si enim nulla sint, suo victitant & merentur stipendio, sed ex eo non multum se rem facere posse vident. Mihi credite carissimæ sorores, milites Christi, eos inquam qui ad contemplationem iam peruenire, summis ad conflictus & certaminis horam votis anhelare. inimicos apertos & quos vident, numquam multum hi formidant; quod eos iam norint, & ob robur sibi à DOMINO inditum ac communiarum, neuiquam sibi posse præualere, & velut enervæ esse sciant,